Ґеорґ Гайм

Смерть закоханих на морі

Перекладач: П.Рихло

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Ми будем спати там, у темних сховах,
В країні тіней, сном повиті вічним,
Посеред мертвих, у м'яких альковах,
Між водоростей, в місті демонічнім.

Самотність стулить нам важкі повіки,
І тиша заполонить наші зали.
Лиш риби заглядатимуть у вікна,
Та вітерець гойдатиме корали.

Голубить човен наш морська гладінь.
Вечірній бриз затінює простори —
Паромщик цих безмежних володінь,
Ще онде хвиль здіймає цілі гори.

Здригаються і піняться вони,
Баклан шугає в чорні їх провали,
Де кораблів загиблих з глибини
Стримлять уламки, мов підводні скали.

На ветхих реях ще сидять матроси —
Скелети, що поглинув їх Мальстрем.
Мов глядачі в юрмі різноголосій,
Принаджені заїжджим штукарем.

Мальстрем вже лиже низький борт човна.
Ось він хитнувсь, попав у водоверть
І все. Його ковтнула глибина —
Захланна, білопінна смерть.

Немов павук, зімкнуло море рот,
Запалахтівши в білому вогні.
Ряхтить байдуже дальній горизонт,
Ширя орел байдуже в вишині.